

ת"פ 45455/11/12 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד ג'ואד נסיראת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45455-11-12 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' נסיראת

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
	ע"י ב"כ, עו"ד מעין דואק
המאשימה	נגד
	ג'ואד נסיראת
הנאשם	ע"י ב"כ, עו"ד עבדאללה גאבר

גזר דין

הנאשם, כבן 52 שנים, הורשע לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 והחזקת סכין, לפי סעיף 186 לחוק.

תמצית העובדות המפורטות בהכרעת הדין היא כי ביום 6.1.12, בסמוך לשעה 23.00, נהג הנאשם ברכבו בתוך בשטח אש בסמוך לאזור התעשייה בחבל מודיעין. הנאשם עורר את חשדם של פקחי רשות הטבע והגנים, שפתחו במרדף אחריו. כשנתבקש לעצור על ידי הפקח שפירא, פגע ברגלו עם הרכב, והמשיך בנסיעה עוד מספר מטרים, בניסיון לצאת מן השטח. הנאשם נעצר רק לאחר שהפקח ריסס לעברו בגז פלפל. בחיפוש שנערך ברכבו נתפסה סכין אשר היתה מונחת בין דלת הנוסע לכיסא הנהג וכן סכין יפנית אשר היתה מונחת על ליד כיסא הנוסע, וסכין נוספת על המושב האחורי של הרכב.

ב"כ התביעה טענה לחומרת האירוע, והפנתה לעברו הפלילי המחמיר של הנאשם. לדעת התביעה יש להטיל על הנאשם מאסר בפועל, לנוכח הערכת המסוכנות הגבוהה מטעם שרות המבחן, כפי שיפורט בהמשך. התביעה סבורה כי אין מקום להסתפק בעבודות שרות, אף כי הנאשם נמצא מתאים לכך, על פי חוות הדעת מטעם הממונה על עבודות השרות.

ב"כ הנאשם טען כי עבירת התקיפה לא היתה חמורה, שכן לא הוגשה כל ראיה בעניין מידת חומרתה, ולא היה תיעוד רפואי. נטען כי עברו הפלילי של הנאשם ישן וכי הוא מפרנס משפחה בת 6 נפשות. הנאשם במצב רפואי לא שפיר, לאחר שעבר תאונת עבודה לפני שנים, ונקבעה לו נכות של מאה אחוז. ב"כ הנאשם הציג עותק מכתב אישום נוסף שהוגש נגד הנאשם בגין אותו אירוע, על ידי רשות שמורות הטבע, בגין עבירות של ציד בלתי חוקי. לטענתו, על בית

המשפט להתחשב בכך שהנאשם עלול לתת את הדין גם שם בגין האירוע. לנוכח הנסיבות, עתר הנאשם להסתפק בהטלת מאסר על תנאי וקנס.

יובהר כבר עתה כי כתב האישום הוגש עוד ביום 25.11.12, אך המשפט התמשך מעילות שונות.

התסקיר

נכתב כי הנאשם שהוא אב לארבעה, אינו עובד מזה שנה וחצי, בשל מחלת הסוכרת ובשל פציעה בידו. בעבר עבד במשתלה. לנאשם עבר פלילי מתחום האלימות הרכוש והסמים, ואף ריצה מאסר בפועל למשך 5 שנים. בהתייחסותו לעבירה התקשה הנאשם ליטול אחריות, שלל תקיפת הפקח, וטען כי נכנס לוויכוח עמו כיוון שסירב לפתוח עבורו את השער, מתוך כוונה להתנכל לו. בעניין הסכינים שנתפסו, טען כי שמשו אותו לעבודה, טענה שנשללה בהכרעת הדין. שרות המבחן התרשם כי הנאשם בעל דפוסים אלימים ועברייניים מושרשים, ומתקשה להכיר בסיכון העולה ממצבו. הנאשם נוטה להשליך אחריות על אחרים. מצד שני, השרות רואה גורם סיכוי בכך שהנאשם נקי מסמים כבר שנים. במכלול הנסיבות, הערכת הסיכון להישנות עבירות היא גבוהה, ומידת החומרה הצפויה במידה ויפעל הנאשם שוב באלימות, אף היא גבוהה. לנוכח האמור, ההמלצה היא להטיל ענישה מוחשית של מאסר בעבודות שרות.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות כלפי עובדי ציבור, ובפרט אלה האמונים על אכיפת החוק.

בע"פ 4565/13 אמון חאלד נ' מד"י (4.11.13) אמר בית המשפט העליון:

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר והן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי(ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2)(1972), רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.08.2008), דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.07.2011)). עובדי הציבור "חשופים בצריח" - כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אף הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו."

דברים ברוח דומה נקבעו בע"פ 6040/13 מד"י נ' נעמאן (19.3.14):

"סבורים אנו, כי העונש שהוטל על המשיב בגזר דינו של בית המשפט קמא אינו הולם דיו את חומרת עברותיו ואת חשיבותם של הערכים המוגנים אשר נפגעו בהתנהגותו -

**יכולתם של גורמי אכיפת החוק לבצע את תפקידם, שמירת הסדר הציבורי והגנה על
בטחון הציבור, ועם אלה עקרון שלטון החוק וכיבודו.."**

ואמנם, פסיקת בתי המשפט נוטה להטיל עונשים משמעותיים על מי שהורשע בתקיפת פקחים מטעם הרשויות, בייחוד במקרים דומים בהם התקיפה היתה בין השאר באמצעות נהיגה ברכב.

ברע"פ 1282/13 ח'טיב נ' מד"י (26.6.13), הורשע הנאשם בעבירות כלפי שוטרים, וכן מעשי פזיזות ורשלנות, בכך שלאחר קטטה, בעוד השוטרים מצויים בזירה, הגיע כשהוא נוהג במהירות ובדרך נמהרת ולא שם לב לקריאות השוטרים, להנפות הידיים ולאזהרות שלהם כי יעצור את הרכב. רק לאחר ששניים מהשוטרים נאלצו לשלוף את אקדחיהם עצר את רכבו, מטרים ספורים מהם, ואז החל להשתולל, לצעוק ולקלל את המשטרה ואת השוטרים שהיו במקום. בית המשפט הטיל עליו 7 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל מאסר על תנאי, כך שמתוכו ירצו 4 חודשים במצטבר. בדחותו את הערעור על חומרת העונש, אמר בית המשפט העליון:

התנהגות המערער במהלך התקרית הייתה מסוכנת וחמורה. המערער נכנס לזירת האירוע כשהוא נוהג ברכב כבד ואיננו שועה לקריאות כי יעצור. בנהיגה זו סיכן הן את השוטרים כאשר עצר מטרים בודדים בטרם פגיעה בהם, והן את יתר האזרחים שנכחו בזירה. סכנה ממשית זו לחיי אדם - אין להקל בה ראש. נסיבות אלו אף מקנות חומרה מיוחדת ליחס שגילה כלפי השוטרים שנאלצו לשלוף את נשקם. האלימות בה נקט כנגד השוטרים - ואלימות מילולית אף היא אלימות, ודאי בנסיבות המקרה - ראויה לכל גינוי ומצדיקה ענישה מרתיעה. כמובן, בבוא בית המשפט לגזור את עונשו של נאשם עליו לתת את דעתו על העבירה הספציפית בה הורשע. לצד זאת, יש חשיבות לעובדות. באשר לשיקולי הענישה, לנוכח כוחו הקטלני של כלי הרכב על בית המשפט לתרום למלאכת ההרתעה נגד המשתמשים בכלי רכב ככלי הפחדה תוך הפגנת שריר.

ברע"פ 642/14 יצקוב נ' מד"י (10.3.14), דובר בנאשם שהורשע לאחר שמיעת הוכחות, בכך שתקף פקחיות חנייה, טלטל את ידה של האחת, נכנס לרכבו ונסע לעבר האחרת, כך שפגע ברגליה וגרר אותה למרחק של כמה מטרים. לאחת הפקחיות נגרמו חבלות. בבית המשפט קמא, נגזר דינו בתחילה ל-6 חודשי מאסר בעבודות שרות ופיצוי, אך רק לאחר מכן נתבקשה חוות דעת הממונה, ולפיה נמצא בלתי מתאים. לנוכח חוות הדעת השלילית, הורה בית המשפט קמא כי הנאשם ירצה את המאסר, מאחורי סורג ובריח. ערעוריו של הנאשם לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו, לאחר ששוב נמצא בלתי מתאים לעבודות שרות.

ברע"פ 8029/12 מחרום נ' מד"י (30.5.13), הורשע הנאשם בכך שבעקבות פניית פקח אליו, בשל חנייה שלא כדין במקום המיועד לנכה, התפתח עימות, במהלכו נכנס לרכבו ונסע במהירות לעבר הפקח, עלה על המדרכה, ופגע ברגלו של הפקח. נגרמה לפקח חבלה חמורה: הגבלה בתנועות האגן והרגל וחשד לפגיעה עצבית. בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר חיובי המעיד על חרטה ושיקום, אך בית המשפט הטיל עליו 12 חודשי מאסר בפועל. הערעור על חומרת העונש נדחה בבית המשפט העליון.

בת.פ 11384-09-14 מד"י נ' בוהדנה (5.6.16), הורשע הנאשם בתקיפת שני פקחי הרשות בחכה, כשנתפס בעת דיג לא חוקי, וגרימת חבלות. כמו כן, איים על אחד מהם. בית המשפט הרשיע את הנאשם לאחר שמיעת הוכחות והטיל עליו 5 חודשי מאסר בעבודות שרות, פיצוי לפקחים בסך 3,000 ₪ סה"כ, והתחייבות.

בת.פ 3254/02 מד"י נ' מוגמי (1.3.05) הורשע הנאשם בכך שתקף פקח עירוני, בעט בערכת רישום הדו"חות, בעט במצלמה שנשברה, ודרך על רגל הפקח. בית המשפט הטיל עליו עונשי מאסר על תנאי קנס ופיצוי בסך 2,000 ₪.

בת.פ 11186-01-11 מד"י נ' כהן, הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות בכך שדחף פקח עירוני שניסה למנוע מהדבקות מודעות, והכה אותו בלחי. באירוע נוסף, הנאשם נתפס מדביק מודעות וסירב למסור פרטיו. הנאשם הכה את הפקח בבטנו, נכנס לרכבו והאיץ כך שהיה על הפקח להימלט מדריסה. בית המשפט בחן את האפשרות להטיל מאסר בעבודות שרות, אך הנאשם נמצא בלתי כשיר, לפיכך הוטל מאסר בפועל למשך חודש, וכן פיצוי.

בת.פ 6941/98 מד"י נ' מזל טוב (29.10.09), הורשע הנאשם בכך שהתעמת עם פקח חנייה, אחז במעילו, איים עליו, הניף מקל לעברו, וגידף אותו. הוגש תסקיר שהעיד על נטילת אחריות. הוטלו עונשים של מאסר על תנאי, של"צ נרחב של 220 שעות, וקנס כספי.

יש לזכור כי החוק מתייחס אל פקחי רשות הטבע והגנים, כאל שוטרים, זאת על ידי הענקת סמכויות זהות לאלה שהוענקו לשוטרים, לצורך מילוי תפקידם (סעיף 59 לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, תשנ"ח-1998). משכך, דומה תקיפתו של פקח הרשות, לתקיפת שוטר, מבחינת האינטרס החברתי המוגן בעבירה.

בענייננו, הנאשם התעלם באופן בוטה מחסימת הדרך על ידי הפקח שפירא, באמצעות רכב הפיקוח, וכן בגופו, והיה נחוש לעקוף את החסימה, כנראה על מנת להימלט, גם במחיר של פגיעה בפקח. הפקח שפירא העיד כי הנאשם דחף אותו עם קדמת הרכב, בשעה שעמד ברווח צר שבין רכב הפיקוח, לבין רכב הנאשם, לכן חש מאוים, והוציא גז פלפל. בהמשך לכך, הנאשם פגע ברגלו עם הרכב.

התנהגותו של הנאשם היתה חמורה, ומעידה על העדר מורא או אכפתיות. רק במזל לא נגרמו לשפירא חבלות משמעותיות יותר, אך בהתאם להוראות חוק העונשין מצווה בית המשפט לשקול את הנזק שהיה עלול להיגרם מן העבירה. לצד זה, ינתן משקל מסוים, לקולא, לעובדה שבסופו של יום לא נגרמו חבלות.

ברכבו של הנאשם נתפסו 3 סכינים שהוחזקו שלא כדין. הנאשם טען כי הסכינים לא נועדו למטרת עבירה, וכי אין להחמיר עמו, מאחר שהוגש נגדו כתב אישום מקביל, בגין עבירות של ציד בלתי חוקי, באותו אירוע. לאחר שעיינתי באותו כתב אישום, אני נכונה להתחשב בנאשם במידה מסוימת, במובן זה שנראה כי מטרת החזקת הסכינים לא היתה לשם אלימות כלפי אדם, אלא לצורך ציד בלתי חוקי.

במכלול הנסיבות, ובהתאם למדיניות הענישה כפי שנסקרה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שרות ועד 7 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא על שכמו עבר פלילי מכביד. עוד בשנות השמונים הורשע בעבירות תגרה ומטרד. לאחר מכן, נדון בשנת 1992 בגין שורת עבירות שוד מזוין בחבורה, וריצה 5 שנות מאסר. בהמשך הורשע בעבירות רכוש, אלימות וסמים, במהלך השנים. לאחרונה נדון בשנת 2008 בגין עבירות רכוש, והוטלו עליו עונשים צופי פני עתיד בלבד.

בנוסף, הנאשם נושא על שכמו הרשעות רבות בבית המשפט לתעבורה, בגין הוטלו עליו קנסות רבים. לאחרונה הורשע בשנת 2013.

כאמור, ניתן בעניינו של הנאשם תסקיר בעייתי, המשקף את דמותו, כמי שאינו נוטל אחריות, ובעל דפוסים שליליים מוטמעים. הערכת המסוכנות להישנות אלימות מטעם שרות המבחן היתה גבוהה, ואף ההערכה למידת הפגיעה הנשקפת היא ברמה גבוהה.

בעת הטיעונים לעונש בחר הנאשם למלא פיו מים, לא הביע חרטה ולא ביקש דבר.

ההתרשמות העולה מן התסקיר ומהתנהלות הנאשם במשפט, היא עגומה, שכן אינו נוטל אחריות למעשיו, וקיים חשש של ממש כי יחזור על מעשיו, כך על פי הערכת שרות המבחן. במצב זה, שומה על בית המשפט לתרום חלקו בהרתעת הנאשם, ובהעברת מסר תקיף של סלידה מן המעשים.

מצד שני, לטובת הנאשם אני רואה לנכון לשקול את העובדה שלא היה מעורב בעבירות במהלך 8 השנים האחרונות. והנה, כיום הוא ניצב בפני סיכון לכך שיורשע גם בתיק המקביל המתנהל בגין עבירות הציד באותו אירוע. אמנם, בכך אין סיכון כפול, שהרי המדובר בעבירות שונות. יחד עם זאת, בהחלט ייתכן כי בתיק המקביל תוטל ענישה נוספת, בעוד שניתן היה להגיש כתב אישום מאוחד, שתוצאתו הכוללת עשויה היתה להיות מתחשבת יותר, לעומת מכלול העונשים שיוטלו בגין שני התיקים, בהתנהלם בנפרד.

כמו כן, אתחשב לקולא בגילו הלא צעיר של הנאשם.

בסופו של יום, לאחר ששקלתי את כל השיקולים האמורים, החלטתי להימנע משליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריא, בשל השילוב שבין העדר חבלות אצל המתלונן, וקיומו של ההליך הנוסף המתנהל נגד הנאשם. נסיבות אלה מובילות לדעתי למסקנה לפיה יכול האינטרס הציבורי לבוא על סיפוקו בהטלת מאסר בעבודות שרות, ביחד עם ענישה כספית.

אזכיר כי בעניינו של הנאשם ניתנה חוות דעת הממונה על עבודות השרות, בה נמצא מתאים במגבלות.

סוף דבר

אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר בעבודות שרות. הנאשם יתייצב אצל הממונה, מפקדת מחוז המרכז, ביום 29.12.16 בשעה 8.00, כשבדיו תעודת זהות.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות של החזקת סכין.
- ג. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות של תקיפת עובדי ציבור.
- ד. קנס כספי בסך 1,500 ₪, או 14 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם בתוך 30 יום מהיום.
- ה. פיצוי לפקח שפירא, בסך 4,000 ₪. הפיצוי יופקד ב-2 תשלומים, הראשון עד יום 1.1.17 והשני עד יום 1.2.17.

המוצגים יושמדו.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ט' חשוון תשע"ז, 10 נובמבר 2016, בנוכחות הצדדים.